

Sygn. akt V Ca 944/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Barbara Chłędowska
Sędzia:	SSO Małgorzata Moskwa
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w R.

z dnia 10 czerwca 2014 r. sygn. akt VI C 11/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygnatura akt V Ca 944/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 lutego 2015 roku

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 roku, sygn. akt VI C 11/14 Sąd Rejonowy w Dębicy VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w R. po rozpoznaniu sprawy z powództwa W. K. wytoczonemu przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 20 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w części dotyczącej zapłaty odsetek za okres od 8 czerwca

2013 roku do dnia 2 lipca 2013 roku oraz orzekł o kosztach procesu. Ponadto zasądził od powódki na rzecz pozwanej G. S. kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że powódka pismem z dnia 27 maja 2013 roku wezwała stronę pozwaną do zapłaty na jej rzecz kwoty 20 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią brata B. K., który w dniu 23 kwietnia 2005 roku zginął w wypadku drogowym. W odpowiedzi na wezwanie powódki, strona pozwana odmówiła wypłaty żadanego zadośćuczynienia.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że powódkę i jej brata łączyły bardzo bliskie więzi. Jego śmierć była dla niej ciężkim przeżyciem i skutkowała ponownym podjęciem przez nią leczenia psychiatrycznego, któremu poddała się wcześniej z uwagi na śmierć siostry. W. K. po śmierci brata doznała zaburzeń psychicznych w postaci nieorganicznych zaburzeń psychotycznych, które w zmniejszonym nasileniu trwają do dnia dzisiejszego. Powódka bowiem załamała się, nasiliły się jej dolegliwości depresyjno-lękowe, których doświadczyła po śmierci siostry. Masywne lęki i halucynacje, zaburzenia snu i apetytu przyczyniły się natomiast do powstania myśli samobójczych. W życiu psychicznym W. K. do dnia dzisiejszego utrzymuje się uczucie utraty osoby bliskiej, wysoka podatność na zdenerwowanie, napięcie psychiczne, a także urojenia i omamy. Powódka nie jest w stanie poradzić sobie z traumą po śmierci brata.

Sąd I instancji ustalił, że przed śmiercią B. K. powódka rozwiódła się

i zamieszkała wówczas w domu rodzinnym, gdzie mieszkał również jej brat. W 2001 roku,

z uwagi na śmierć siostry, B. K. zamieszkał wraz z owdowiałym szwagrem. Powódka natomiast pomagała zajmować się dzieckiem zmarłej siostry.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie, opinii biegłego psychologa oraz zeznań powódki i świadka S. C., które to zeznania uznał za wiarygodne.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, że powódka mogła dochodzić zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznała w związku ze śmiercią brata B. K. na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc. Podał równocześnie, że w obecnym stanie prawnym podstawę takiego roszczenia stanowi art. 446 § 4 kc, który wszedł w życie w dniu

3 sierpnia 2008 roku, a więc po śmierci brata powódki. Nie mógł on więc być podstawą do zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia i słusznie wskazano za podstawę roszczenia art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc. Sąd Rejonowy podzielając utrwalony w orzecznictwie pogląd uznał, że więzi rodzinne mogą i powinny być uznawane za dobra osobiste, a sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w sytuacji, gdy śmierć poszkodowanego nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 roku wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Sąd I instancji wskazał równocześnie, że wypłata zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wchodzi w zakres obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych bowiem odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń i jej granice są wyznaczone zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego. Sąd Rejonowy przyjął, że nie ulegało wątpliwości, iż na skutek śmierci brata nastąpiło naruszenie dóbr osobistych powódki w rozumieniu art. 448 kc, w postaci szczególnej więzi emocjonalnej pomiędzy osobami najbliższymi, prawa do życia rodzinnego i utrzymywania tego rodzaju więzi, poczucia bezpieczeństwa i pewności wynikających z możliwości udzielenia przez brata pomocy i wsparcia we wszystkich sprawach życiowych. Biorąc natomiast pod uwagę charakter cierpienia powódki po śmierci jej biologicznego brata, więź łączącą siostrę i brata, jej osobiste cechy i wcześniejsze przeżycia związane ze śmiercią siostry, które także utrudniają powódce powrót do normalnego życia Sąd uznał, że żądana kwota zadośćuczynienia nie jest wygórowana i spełni swoją funkcję kompensacyjną.

Oddalając powództwo w zakresie żądanych odsetek od 8 czerwca 2013 roku do dnia 2 lipca 2013 roku, Sąd Rejonowy wskazał, że pismo powódki wzywające do wypłaty zadośćuczynienia, wpłynęło do strony pozwanej w dniu 3 czerwca

2013 roku. Zatem odsetki powinny być zasądzone po upływie 30 dni od tej daty, to jest od dnia 3 lipca 2013 roku, gdyż w tym czasie strona pozwana zgodnie z przepisami, mogła zmienić swoją decyzję co odmowy wypłaty zadośćuczynienia.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 kpc i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w części, w pkt I w zakresie uwzględnionego powództwa oraz w pkt II i II w całości i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm przypisanych za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- obrazę prawa materialnego, a to art. 24 kc w związku z art. 448 kc poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż pozwane Towarzystwo ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za naruszenie dobra osobistego jakim są więzi rodzinne, a co za tym idzie zasadnym jest zasądzenie od pozwanego zadośćuczynienia pieniężnego, podczas gdy,

w ocenie pozwanego, więzi rodzinne nie stanowią dobra osobistego, a są przejawem uzewnętrznionej relacji pomiędzy ludźmi. Co więcej możliwość żądania zadośćuczynienia po śmierci osoby najbliższej wprowadziła dopiero nowelizacja Kodeksu cywilnego z 2008 roku, dodając do art. 446 § 4. Naprawienie tego rodzaju krzywdy jest więc możliwe, jeżeli do zdarzenia, które ją spowodowało, doszło po tej dacie, stosownie do zasady *lex retro non agit*. W przedmiotowej zaś sprawie śmierć brata powódki miała miejsce w roku 2004. Ponadto adresatem roszczeń o ochronę dóbr osobistych nie powinna być osoba prawna, która jako instytucja nie mogła się dopuścić naruszenia dobra osobistego, polegającego na nieumyślnym spowodowaniu wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniósł brat powódki,

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 481 kc w zw z art. 448 kc poprzez ustalenie przez Sąd, iż odsetki od kwoty zadośćuczynienia winny być naliczane od dnia

3 lipca 2013 roku, podczas gdy zdaniem pozwanego ewentualnie winny być naliczone od dnia wyrokowania tj. 10 czerwca 2014 r., albowiem to Sąd ustala należną wysokość zadośćuczynienia, biorąc pod uwagę okoliczności z daty zamknięcia sprawy i kierując się oceną kształtowaną w trakcie procesu,

- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyrokowania poprzez przyjęcie przez Sąd, iż B. K. był osobą najbliższą dla powódki, podczas gdy rodzeństwo, w chwili śmierci brata było już dorosłe, nie mieszkało razem i nie prowadziło wspólnego gospodarstwa domowego.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne i przyjętą podstawę prawną rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy, Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i przyjmuje jako własną.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego w apelacji strony pozwanej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że B. K. był osobą najbliższą dla powódki należy wskazać, że Sąd Rejonowy przeprowadził w tym zakresie dowody z przesłuchania powódki oraz świadka S. C. i prawidłowo ustalił, że zmarły w wypadku drogowym B. K. był biologicznym bratem powódki. Nie ulega natomiast wątpliwości, że rodzeństwo jest dla siebie nawzajem osobą najbliższą. Co prawda ani w Kodeksie cywilnym, ani w Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto definicji osoby najbliższej, jednak krąg osób, które zaliczają się do takiej definicji można wyprowadzić z innych przepisów. Przykładowo można wskazać, że w art. 261 § 1 kpc uznano, że między innymi rodzeństwu przysługuje prawo

do odmowy złożenia zeznań. W przepisie tym jednoznacznie przesądzone, że ze względu na bliskie stosunki łączące rodzeństwo należy zapewnić im możliwość odstąpienia od złożenia zeznań. Pośrednio więc zaliczono rodzeństwo do kręgu osób najbliższych. Równocześnie należy wskazać, że powódka po rozwodzie (jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy) zamieszkiwała wspólnie ze swoim bratem. Jedynie z uwagi na wcześniejszą śmierć wspólnej siostry, B. K. przeprowadził się do szwagra w celu udzielenia mu pomocy. Powyższa sytuacja nie doprowadziła jednak do zerwania więzi pomiędzy powódką i jej bratem. W. K. bowiem także uczestniczyła w opiece nad dzieckiem zmarłej siostry i utrzymywała stały kontakt z B. K..

Równocześnie należy wskazać, że art. 448 kc nie wskazuje, że zadośćuczynienie można przyznać jedynie najbliższym członkom rodziny zmarłego. Ograniczenie to zostało wprowadzone dopiero w art. 446 § 4 kc. Zgodnie natomiast z art. 448 kc zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę może żądać osoba, której dobro osobiste zostało naruszone. Sąd Rejonowy ustalając natomiast, że dobro osobiste powódki w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej ją i zmarłego brata zostało naruszone, prawidłowo zastosował w niniejszej sprawie art. 448 kc.

Ponadto, jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2011 roku - „aby ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011r. , III CSK 279/10). Opierając się na powyższym poglądzie oraz mając na uwadze ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powódkę łączyła

z bratem silna i pozytywna więź emocjonalna, która to więź została zerwana przez jego śmierć.

Nie doszło równocześnie do naruszenia art. 24 kc w zw. z art. 448 kc i Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powódka na podstawie wyżej wskazanych przepisów mogła dochodzić od strony pozwanej zadośćuczynienia w żądanej kwocie.

Niezasadne jest twierdzenie strony pozwanej, że więzi rodzinne nie stanowią dobra osobistego w rozumieniu art. 23 i 24 kc. Należy wskazać, że kodeks cywilny nie zawiera definicji dóbr osobistych, a z postanowień art. 23 kc wynika, że prawu polskiemu nie jest znany wyczerpujący katalog dóbr osobistych i że tego rodzaju dobra chronione są nie tylko przez przepisy Kodeksu cywilnego oraz inne przepisy zaliczane do prawa cywilnego, ale również przez przepisy należące do innych gałęzi prawa obowiązującego w Polsce systemu prawnego. W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto natomiast koncepcję, iż więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, a więc na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu aktywności życiowej i motywacji do przezwyciężania trudności, lecz jest także następstwem naruszenia tej relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/11). Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 621/10, w którym stwierdził, że rodzicom wskutek śmierci dziecka przysługuje na podstawie art. 448 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła w wyniku deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Przyjęto, że ochronie z art. 23 kc podlegają pewne wartości niematerialne łączące się ściśle z jednostką ludzką. Więzy między rodzicem a dzieckiem jest własnym prawem najbliższych, wartością niematerialną "własną" rodziców, a zatem jak i inne dobra osobiste podlega ochronie prawa cywilnego jako normy wynikającej z art. 448 kc. Sąd Okręgowy podzieliła w pełni argumentację zawartą w powołanych wyżej orzeczeniach.

Równocześnie strona pozwana w toku postępowania oraz w apelacji prezentowała stanowisko, że roszczenie co do zasady nie było usprawiedliwione, ponieważ art. 448 kc w zw z art. 24 kc nie pozwala na zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego od ubezpieczyciela na rzecz najbliższych członków rodziny w sytuacji, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu (wypadku komunikacyjnego), który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku.

Uznając ten zarzut za oczywiście bezzasadny, Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego dotyczące zastosowania w tej sprawie powołanych przepisów prawa materialnego. Pogląd ten ma także szerokie oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09 (OSP 2011, Nr 2, poz. 15, LEX nr 599865) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że "spowodowanie śmierci osoby bliskiej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731) mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc". W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wprowadzenie art. 446 § 4 kc nie powinno być rozumiane w ten sposób, że

w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 kc nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca - zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 kc, rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania". Natomiast w uchwale z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (LEX nr 604152, Biul. SN 2010, Nr 10, poz. 11) Sąd Najwyższy również wyraził pogląd, że "najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r."

Ponadto w wyroku z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10 (LEX nr 848128), Sąd Najwyższy wskazał, że "najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r., a wprowadzenie art. 446 § 4 kc doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania". W uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, Nr 1, poz. 10) Sąd Najwyższy stwierdził natomiast, że "sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 kc, także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia". Należy powołać się także na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., CSK 314/11 (LEX 1164718), zgodnie z którym "w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 kc.

Stanowisko, że również na gruncie dotychczasowego stanu prawnego można było przyznać osobom najbliższym zmarłego zadośćuczynienie pieniężne na podstawie art. 448 kc wyraził równocześnie Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu u wyroku z dnia 14 kwietnia 2010 r., I Aca 178/10 (LEX nr 715515), Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 10 lutego 2012 r., I Aca 1380/11 (LEX nr 11713130) oraz Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyrokach z dnia 20 kwietnia 2011 r., I Aca 104/11 (nie publ.) oraz z dnia 24 sierpnia 2011 r., I Aca 295/11 (nie publ.).

Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela zaprezentowaną wyżej tak ukształtowaną linię orzeczniczą. Wymienione orzeczenia przesądzają, że więź rodzinna jest dobrem osobistym oraz, że po wprowadzeniu art. 446 § 4 kc podstawę dochodzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przed dniem 3 sierpnia 2008 roku w następstwie naruszeniem deliktem dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej osobę zainteresowaną ze zmarłym stanowi art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc.

W niniejszej sprawie działanie sprawcy wypadku, za którego strona pozwana odpowiada gwarancyjnie, spowodowało śmierć, na skutek czego powódka utraciła brata. Postępowanie dowodowe wykazało natomiast, że więź między powódką a zmarłym bratem była bardzo silna. Tym samym przedwczesna śmierć B. K. naruszyła dobro osobiste powódki, jakim jest więź rodzinna i wyrządziła jej krzywdę w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. Skoro więc szerokie ujęcie art. 448 kc pozwala na zasądzenie zadośćuczynienia za naruszenie każdego dobra osobistego, powódka mogła dochodzić żądanego roszczenia.

Wskazać należy dalej, że zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem (tu: posiadaczy pojazdów mechanicznych), nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Oznacza to, że odpowiedzialnością gwarancyjną ubezpieczyciela objęte są także skutki naruszenia dobra osobistego przez spowodowanie śmierci osoby bliskiej w wypadku komunikacyjnym (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012 roku, III CZP 93/12, Lex Polonica nr 4492033). Odpowiedzialność ubezpieczyciela wyznaczona jest bowiem zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego, a w obowiązujących przepisach nie znajduje się wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela w zakresie naruszenia dóbr osobistych. Na gruncie rozpoznawanej sprawy przesądza to o tym, iż strona pozwana odpowiada względem powódki za szkodę wyrządzoną jej przez ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie i powódka może dochodzić swego roszczenia bezpośrednio od strony pozwanej (art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy). Nieuprawnionym było więc twierdzenie strony pozwanej, że nie ponosi ona odpowiedzialności gwarancyjnej za naruszenie dobra osobistego.

Sąd Rejonowy trafnie zatem uznał, że powódce przysługuje na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę. Równocześnie w ocenie Sądu Okręgowego, przyznana z tego tytułu kwota jest odpowiednia, mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy.

Niezasadny był równocześnie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut naruszenia art. 481 kc w zw. z art. 448 kc. Odsetki, w zasadzie według stopy ustawowej, należą się, zgodnie z art. 481 kc, za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby więc wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Wbrew zarzutom apelującego Sąd Rejonowy zgodnie z obowiązującymi przepisami przyjął, iż strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od następnego dnia po upływie trzydziestu dni od doręczenia jej pisma powódki z dnia 27 maja 2013 roku. Wyrok zasądający zadośćuczynienie ma bowiem charakter deklaratoryjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05, nieopublik., oraz z dnia 22 lutego 2007 r., sygn.I CSK 433/06). Zobowiązane do zapłaty zadośćuczynienia (art. 445 § 1 k.c.) ma natomiast charakter zobowiązania bezterminowego, toteż przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 kc). Z kolei termin spełnienia świadczenia odszkodowawczego przez ubezpieczyciela określa przepis art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Przepis art. 14 ust. 1 powołanej ustawy stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie i jest to termin zasadniczy, który miał zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy. W piśmie z dnia 27 maja 2012 roku, które wpłynęło do strony pozwanej w dniu 3 czerwca 2013 roku, powódka zgłosiła żądanie zadośćuczynienia, domagając się kwoty dochodzonej pozwem, przedstawiając wyczerpująco okoliczności faktyczne przemawiające za przyznaniem zadośćuczynienia w wymienionej kwocie. Rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy był więc znany w dniu 3 czerwca 2013 roku. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy prawidłowo określił datę wymagalności odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia z tytułu zadośćuczynienia na dzień 3 lipca 2013 roku. Nie można więc zgodzić się z apelującym, że odsetki powinny zostać zasądzone od dnia wyrokowania.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 kpc oddalono apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 kpc stosując zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Na koszty złożyła się kwota wynagrodzenia pełnomocnika powódki w kwocie 1200 złotych liczone od wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. Z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2012, poz. 149).

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)